



## Universitätsbibliothek Paderborn

### **Cvrsvs Theologici ...**

Ea Brevitate Conscriptus, Qvam Tot Tantarvmqve Rervm Amplitudo Et  
Varietas Patitvr ...

Quas Secunda Secundæ Et Tertia Pars Divi Thomæ Complectitvr -  
Qvæstiones Insvper Ad Mores, & praxim spectantes, maximè circa  
Sacramenta, accuratè declarantur

**Carleton, Thomas Compton**

**Leodii, 1664**

Sect. IV. An unio inter animam & corpus assumpta fuerit à Verbo.

**urn:nbn:de:hbz:466:1-13826**

SECTIO QUARTA.

An Unio inter animam & corpus assumpta fuerit à Verbo.

I. Prima sententia est negativa.

NEGAT Pater Hurtardo Disp. 2. Physic. sect. 7. P. Suarez hic, Disp. 17. sect. 5. & alii, qui vel unioni huic negant subsistentiam propriam, vel universaliter asserunt non posse unionem alià unione uniri, quod tamen hic necessarium fieri deberet, ut constet.

II. Nulla est repugnancia quo minus unio inter animam & corpus assumatur.

Dico primò: Non repugnat unionem assumi à Verbo. Ratio est, quia cum sit quid per se spectans ad constitutionem naturæ substantialis, & substantia, non est cur ei negetur propriam subsistentiam partialem, & consequenter, cur non possit hæc suppleri à Verbo, sicut possunt subsistentiæ partiales materiæ & formæ. Deinde subsistentia est ultimus terminus naturæ, unionem autem non esse secludendam à ratione naturæ, ostendimus lib. 2. Phys. Disp. 1. sect. 1. ex definitione naturæ traditâ ab Aristotele.

III. Ex eo quòd hac unio alià unione uniat, non sequitur processus in infinitum.

Nec obstat quod supra objiciebatur quòd scilicet unio non possit alià unione uniri, ne sequatur processus in infinitum; hoc enim inconueniens ad summum tunc sequitur, quando unitur per aliam unionem homogeneam, seu ejsdem rationis, idque ex naturali exigentiâ, ut si unio informationis egeat alià unione informationis, per quam uniat, non verò quando unitur per aliam unionem heterogeneam. Sic omnes concedunt puncta continuativa albedinis, & formæ substantialis materialis (quæ tamen sunt modi & uniones) uniri materiæ per unionem informationis.

IV. Obicit. Si hac unio habeat propriam subsistentiam, ergo & illa quâ unitur Verbo, sicq; dabitur processus in infinitum.

Dices: Si unio inter animam & corpus habeat propriam subsistentiam, ergo & unio qua unitur Verbo habeat, ergo illa uniri debet Verbo per aliam unionem, & illa per aliam, & sic in infinitum. Sed contra, hoc enim argumentum æquè urget de unione hypostaticâ inter materiam aut animam & Verbum. Negatur ergo consequentia: Unio enim hypostatica, cum non subsistat ut quod sed ut quo, & integret quasi simul cum Verbo unum ultimum terminum substantialem naturæ humanæ, sicut inhaerentia, seu unio informationis integrat cum accidente unum ultimum terminum, & complementum accidentale, non debet terminare aliam unionem in ratione subsistentis.

V. Verisimilius est unionem inter animam & corpus Christi de facto fuisse assumptam.

Dico secundò: Probabilius videri unionem inter animam & corpus, de facto fuisse à Verbo assumptam. Hoc affirmari videtur à sancto Damasceno lib. 3. de Fide cap. 6. ubi ait, Verbum assumpsisse quicquid in hac naturâ plantaverat, quod scilicet de his, quæ spectant ad constitutionem naturæ, intelligi debet.

VI. Nihil subsistentia creatæ manere debuit in naturâ assumptâ.

Probatur ratione primò: Si enim unio hæc habeat propriam subsistentiam, ut est verisimilius, videretur debuisse assumi, nihil enim subsistentiæ creatæ manere debuit in humanitate illâ, & consequenter quicquid ibi erat subsistentiæ, suppleri debebat à Verbo. Confirmatur: Propter hanc namque rationem communiter dicunt Theologi, sanguinem & reliquos humores, capillos etiam & ungues assumi debuisse à Verbo, esse animâ non informarentur, saltem rationali, ergo à sortiori assumi debuit unio.

VII.

Secundò probatur: Verbum assumpsit hun a-

nitatem, quatenus natura est, sed humanitas quâ talis non dicit solum materiam & animam rationalem, sed unionem, homo enim definitur physicè: Compositum constans ex animâ, corpore, & unione, ergo hoc totum assumi debuit, sed hoc intrinsecè & formaliter includit unionem, ergo etiam unio assumi debuit. Confirmatur: Alioquin sequeretur in resurrectione Verbum factum esse hominem per solam reunionem animæ & corporis inter se.

Verbum assumptum humanitatem, ergo & unio inter animam & corpus Christi.

Dices: Materia & anima unitæ sunt homo, seu humana natura, ergo si Verbum assumpsit materiam & animam unitas, assumpsit humanitatem. Contra: Quia quantumcumque materia & anima unitæ sunt homo, qui tamen produceret materiam & animam, & non produceret unionem, non produceret hominem, licet simul aliunde vel produceretur unio, vel esset à se. Sic etiam Angelus, qui videret intuitivè partem & albedinem, etiam dum hæc inhaereret partem, si tamen non videret unionem informationis, non videret totum, cum totum ultra ambas partes, etiam collectivè sumptas, addat unionem.

VIII. Sicut qui produceret materiam & animam, etiam dum uniantur, non produceret materiam & animam, si non produceret unionem, ita nec assumeret.

Respondetur itaque, distinguendo primum antecedens: Materia & anima unita reduplicativè sumptæ sunt homo, concedo antecedens, si namque includunt unionem; specificativè sumptæ, nego: sic enim etiam dum uniantur, non sunt homo, sed solum partes hominis, & consequenter, qui eas hoc modo assumeret, non assumeret humanam naturam, ut proximè ostensum est exemplo creationis & visionis; perinde enim est ad hanc assumptionem, atque si non unirentur.

IX. Materia & anima reduplicativè sumptæ sunt homo, non sumptæ tantum specificativè.

Quod dixi de unione inter animam & corpus, intelligi etiam debet de unionibus continuativis partium materiæ à Verbo assumptæ. Neque hinc sequitur dari infinitas uniones hypostaticas correspondentes infinitis punctis & lineis materiæ, una enim unio habens partes extensivas, eo modo quo habet, id abundè præstare poterit.

X. Uniones etiam continuativæ materiæ sunt assumptæ.

Dices, hinc sequi contra commune axioma Theologorum, Verbum, quod semel assumpsit, aliquando dimisisse, hanc enim unionem dimisit. Contra: Certum est Verbum dimisisse humanitatem in morte, & in triduo illo non fuisse hominem, ut contra Hugonem victor. & Magistrum in 3. dist. 22. Docet Sanctus Thomas, & Sanctus Bonaventura, & communiter Theologi apud Suarez Tomo 2. in 3. partem, disputatione 37. sect. 2. ergo si stante hoc axioma potuit Verbum dimittere humanitatem, quidni & unionem, per cujus dimissionem dimittitur humanitas, & quâ resumptâ, resumitur. Certum etiam est, ut supra dixi, Verbum dimisisse partes per nutritionem toto vitæ tempore segregatas.

XI. Nihil ex hac doctrinâ sequitur contra commune Theologorum sententiâ, Verbum scilicet, quod semel assumpsit, nunquam dimisit.

Axioma ergo illud solum intelligitur de partibus præcipuis humanitatis, de animâ quoad individuum, de materiâ saltem quoad speciem, non verò de toto, nec unione, quæ est forma totius, cum quoad aliquas uniones certum sit in passione & morte fuisse pro tempore, imò perpetuò dimissas, ex quibus fuerunt uniones continuativæ partium carnis, quæ divisa sunt per vulnera toto corpore dispersa, ex quibus quinque præcipua perpetuò sunt permanentia.

XII. De quibus intelligendum sit commune illud Theologorum pronuntiatum.

Hinc infero, posse dici uniones hypostaticas, partiales terminatas ad animam & corpus, uniri inter se per hanc unionem hypostaticam unionis, licet etiam non sit necessarium ad hoc, ut illæ uniones

XIII. Uniones hypostaticæ animæ & corporis Christi uniri

inter se pos-  
sunt per hanc  
unionem  
hypostati-  
cam unio-  
nis.

uniones faciant unum per se in Christo. Prima patet probatur: Quid namque vetat illas uniones uniri quasi extensivè, sicut ununtur partes heterogeneæ formarum materialium in viventibus, hoc enim modo res diversæ speciei incompletæ, imò & generis possunt inter se uniri, & quasi continuari, ut ostendimus in libris de Anima, ad illam quæstionem. Secundam etiam partem probat: Ad vitandum siquidem aggregatum per accidens sufficit mediata coordinatio rerum ad se invicem, quamvis immediatè non connectantur, ut constat in partibus viventium, &c.

SECTIO QUINTA.

An natura existens in propria subsistentiâ assumi possit à Verbo?

I. Supponen-  
dum contra  
Durandum  
& alios  
quosdam  
subsistentiam  
formalem  
esse tantum  
quæ ratio  
ne distingui  
ab humani-  
tate.

NOTANDA hic in primis obiter quædam circa naturam subsistentiæ, plenior enim hujus rei discussio ad Philosophiam pertinet. Suppono itaque primò contra Durandum, & alios, subsistentiam creatam, prout sumitur pro ratione formali denominante suppositum, esse quid plusquam ratione distinctum à naturâ: Primò, quia alioqui Verbum assumendo naturam creatam, verè & realiter assumpsisset personam creatam contra Concilia. Secundò, quia si à parte rei idem sit humanitas & homo, sicut hæc propositio est vera, homo est Deus, ita erit & hæc vera, humanitas est Deus, quod nemo concedet.

II. Male Scotus  
asserit sub-  
sistentiam  
formalem esse  
in duplici  
negatione.

Suppono secundò contra Scotum, subsistentiam non consistere in duplici negatione, actualis scilicet, & aptitudinalis dependentiæ ab alio, seu ut nec pendat actu, nec naturaliter pendere possit ab alio. Ratio est primò: Subsistentia namque secundum omnes, est complementum quoddam & perfectio naturæ, negatio autem non est perfectio. Secundò: Quia alioquin persona in creatis esset ens per accidens, cum tamen secundum omnes subsistentia & natura faciant unum per se, negatio autem non facit unum per se cum re positivâ. Tertio: Hoc modo siquidem Verbum divinum non posset supplere vires subsistentiæ creatæ, unio namque hypostatica dat effectum contradictorium, cum contradictoriè tollat negationem unionis, in quâ negatione consistit ratio formalis subsistentiæ creatæ secundum Scotum. Quarto: Hæc etenim ratione inanes essent definitiones Conciliorum contra Nestorium asserentem fuisse in Christo duas personas, creatam & divinam, solum enim definirent naturam humanam Christi unitam Verbo, non existere sine hujusmodi unione, ad quod declarandum non fuisset opus Concilio generali, cum sit lumine naturæ notum, nec ullus hæreticus, quantumvis stupidus id assereret. Quintò: Non enim apparet quomodo Verbum secundum hanc Scoti sententiam non desinat habere subsistentiam, & esse personam dum unitor humanitati, cum non habeat negationem actualis unionis cum alio: Dependentiâ autem, quam requirit Scotus nihil est aliud, quam unio. Hæc obiter in præsentem sententiam enim Scoti latè impugnavi disp. 8. Metaph. sect. 2. & 3. ubi argumenta, quæ pro eâ afferuntur, solvi. Plura etiam hæc de re ponentur infra, sectione sextâ.

In hac sen-  
tentiâ ena-  
res essent  
definitiones  
Conciliorum  
contra Nes-  
torium,  
duas perso-  
nas in Chri-  
sto statuen-  
tem.

III. Varii ar-  
gumènti

Suppono etiam ex Metaphysicâ, loco proximè citato, effectum formalem subsistentiæ non esse,

R.P. Comptoni Theol. Schol. Tom. II.

ut vult Pater Suarez, reddere naturam, quam terminat, independentem per modum subjecti, hic siquidem est conceptus creationis, non subsistentiæ. Secundò subsistentia ipsa educitur. Tertio forma materialis subsistit, quæ tamen non est independentem ab alio per modum subjecti. Quarto: Angelus ad hunc effectum non egeret subsistentiâ, cum sit essentialiter independentem à subjecto.

ostenditur  
conceptum  
subsistentiæ  
non esse si-  
tum in eo ut  
reddat natu-  
ram indepen-  
dentem à  
subjecto.

Præterea, contra Vasquez, effectus formalis subsistentiæ non est, ut non sit res aliqua ullo modo in alio tanquam in composito: Primò enim anima rationalis, etiam in composito subsistit. deinde, omnes partes ignis & aquæ habent suam subsistentiam partialem. Tertio: Alioqui non est cur Angelus habeat subsistentiam, cum naturaliter constituto cum aliâ re compositum non possit. Quarto: Hinc sequeretur Verbum non habere subsistentiam, cum actu constituit compositum cum naturâ humanâ, imò nec subsistentia creata esset subsistentia, est enim in composito.

IV. Non videtur  
etiam aut  
Vasquez effectum  
formalem sub-  
sistentiæ esse,  
ut res ali-  
qua non sit  
in alio tan-  
quam in  
composito.

Tertio: Effectus formalis subsistentiæ non est reddere naturam incommunicabilem alteri tanquam supposito, quæ est sententia Albertini, & ex parte Suarez, quos multi sequuntur ex recentioribus: vel enim sermo est de supposito proprio, ita scilicet ut natura habens unam subsistentiam propriam non possit naturaliter habere aliam propriam: vel quòd habens propriam non possit simul habere alienam: si primum est effectus solum transcendens, & ad quem nisi alius finis includatur, nulla unquam forma requiritur, sic enim licet calor ut unum, tollat indifferentiam subjecti, ad alium calorem ut unum, & ubicationem hujus subjecti in eodem spatio, nisi tamen esset alius effectus quam hic caloris & ubicationis, nullus vel hanc requireret, vel illum.

V. Neque effe-  
ctus forma-  
lis subsisten-  
tiæ est red-  
dere natu-  
ram incommu-  
nicabilem alteri  
tanquam  
supposito.

Si verò dicatur secundum, frustra requiritur subsistentia, nec enim ibi opus est formâ, vel modo ad tollendam indifferentiam, ubi nulla est, Angelus autem non est indifferens ad subsistentiam humanâ, nec homo equinâ, sicut nec materia cæli, si non sit capax formarum sublunariarum eget ullâ formâ superadditâ, per quam tollatur hæc indifferentia, & si Petrus non possit esse nisi in uno loco, nullus in eo poneret ubicationem distinctam.

VI. Frustra po-  
nitur subsi-  
stentiâ ad  
tollendam  
indifferentiam  
ne habeat  
subsistentiam  
alienam.

Dices: Licet naturaliter natura Angelica non sit indifferens ad subsistentiam humanam, nec homo ad equinam, sunt tamen divinitus; ad hanc ergo indifferentiam tollendam datur subsistentia. Sed contra primò: Hoc namque est, quod est in quæstione, Utrum scilicet natura habens propriam subsistentiam, possit simul terminari alienâ. Contra secundò: Auctores enim hujus sententiæ negant potentiam obedientialem, & dicunt naturam Angelicam exempli gratiâ, etiam spoliatam propriâ subsistentiâ, non posse, nec divinitus quidem, recipere subsistentiam humanam, ergo non est cur ad hanc indifferentiam, etiam in ordine ad potentiam absolutam tollendam, detur subsistentia, cum natura antecedenter ad subsistentiam propriam tali indifferentiâ careat.

VII. Dices: Natu-  
ra huma-  
na divinitus  
est indiffe-  
rens ad sub-  
sistentiam  
equinam.

Contra tertio: Cur ergo non ponimus in materiâ formam aliquam, vel modum ad tollendam indifferentiam, quam habet ad aliam formam divinitus simul cum eâ, quam naturaliter habet recipiendam, quod etiam argumentum fieri posset de formis accidentalibus. Contra

VIII. Eodem mo-  
do etiam po-  
ni in mate-  
riâ debet  
forma, vel  
modus ad  
impediendâ  
aliâ formam  
etiam divi-  
nitus indu-  
cendam.